

Helyreigazító nyilatkozat

Az esztergomi Megyei Bíróság — az Országos Mentőszolgálat (sajtóhelyreigazítás tárgyában indított) keresete folytán — a P. 20. 464/1979/5., valamint a P. 20. 464/1979/14. számú ítéletében helyreigazító nyilatkozat közzétételére kötelezte szerkesztőségünket. Az esztergomi Megyei Bíróság a P. 20. 464/1979/5. számú ítéletet 1979. július 14-én, az azt kiegészítő P. 20. 464/1979/14. számú ítéletet pedig 1979. október 12-én hozta meg. Szerkesztőségünk tehát az alábbi helyreigazítást a Megyei Bíróság fenti ítéletei alapján, az eredeti cikkel „azonos módon” teszi közzé.

„Lapunk 1979. évi áprilisi (2.) számában közöltük Nemere István „A gázpedálra mindig szükség van!” című cikkét.

A cikk tartalmával kapcsolatban a következőket közöljük:

1. Valótlan a cikk egészen végighúzódo azon állítás, miszerint az Országos Mentőszolgálatnál benzintakarékossági verseny folyik.
A valóság az, hogy a Mentőszolgálat igyekszik gondosan, ésszerűen gazdálkodni a rendelkezésére bocsátott eszközökkel, anyagokkal, így az üzemanyaggal is. A felhasználást rendszeresen ellenőrzi, értékeli. Ez kiterjed valamennyi anyagra és eszközre. Időszakonként mindezekről — tehát nem csak a benzinfelhasználásról — tájékoztatják a mentőszervezeteket. Mindez kötelessége a Mentőszolgálat vezetésének, egyrészt, mert a pazarlás a betegellátásra fordítható összeget csökkenti, másrészt, mert a gépkocsik üzemanyagfogyasztásának vizsgálatát jogszabály is kötelezővé teszi.
2. Nem felel meg a valóságnak a cikk azon állítása, miszerint a Nysa gépkocsiknak a gyár 17,3 liter benzinfogyasztást ír elő nyári, és majdnem 19 litert téli fogyasztásra.
A valóság az, hogy a gyári üzemeltetési útmutató 50—60 kilométeres egyenletes sebességre 13 liter/100 km-es fogyasztást tartalmaz, a vonatkozó jogszabály pedig a Nysa mentőkocsikra egységesen 14,5 liter műszaki normát ír elő. A jelentés azonban csak 16 liter/100 km, vagy ezt meghaladó átlagfogyasztás esetén kötelező, ami nem felelősségrevonás jellegű, célja a túlfogyasztás okának megállapítása és lehető megszüntetése.
3. Valótlan a cikk azon állítása, amely szerint a mentőgépkocsivezetők prémiumot kapnak, és ennek alapját benzinmegtakarítási eredményük képezi.
Az Országos Mentőszolgálat gépkocsivezetői semmilyen címen sem kaptak és ma sem kapnak prémiumot. Jutalomban — az intézmény többi dolgozóhoz hasonlóan — munkájuk és magatartásuk általános értékelése alapján részesülnek.

4. Nem felel meg a valóságnak a cikk azon állítása, miszerint a mentőgépkocsivezetőket különböző módon büntetik azokért a közlekedési balesetekért is, melyek bekövetkezésében vétlenek.
A valóság az, hogy a közlekedési baleset előidézésében vétlen gépkocsivezetők büntetésben nem részesülnek, adatok bizonyítják, hogy többségük — mert munkavégzésük és magatartásuk megfelelő volt — jutalomban részesült. Az eset körülményeitől függően nem ritkán olyan mentőgépkocsivezetők is részesülnek jutalomban, akik közlekedési baleset okozói voltak.
5. Minden alapot nélkülöz a cikk azon állítása, miszerint az OMSZ vezetői a mentőgépkocsivezetőket csalásra kényszerítik, a gépkocsivezetők többsége pedig lefojtja a motort, illegálisan szerez üzemanyagot, a szállított beteg életét veszélyeztető lassúsággal közlekedik, hogy számukra drágább a benzin mint a vér, s hogy mindezek miatt emberek halnak meg szerte az országban.
A tény az, hogy alacsony benzinfogyasztásért jutalmat még senki sem kapott. Ugyanigy fegyelmi büntetésben sem részesült még mentőgépkocsivezető azért, mert magas volt a benzinfogyasztása. Viszont minden esetben fegyelmileg vonják felelősségre azt a mentődolgozót, — így a mentőgépkocsivezetőket is — aki bármi olyat tesz, ami a mentőfeladatok ellátását veszélyezteti.
A mentőgépkocsivezetők többsége — ellentétben a cikk állításával — sokszor saját élete és testi épsége kockáztatásával végzi munkáját. Az elmúlt évben 6 mentődolgozó sérült meg, mert a mentőgépkocsit a megengedhetőnél nagyobb sebességgel vezették. A sajnálatos közlekedési balesetek mellett a rendőrség trafipax felvételei is egy-egy esetben a mentőgépkocsik lakott területen való 70—90 km-es sebességére hívták fel a figyelmet.
6. A cikk állítása szerint az OMSZ egyik „fejese” hetekig keresett az egyik mentőállomáson olyan adatot, amivel Nemere István lejárátható. Ez nem felel meg a valóságnak.
A vizsgálat célja egy korábbi újságcikkben szereplő bírálatok tisztázása volt, ami minden szervnek kötelessége.
7. Elfogadhatatlanul minősíti a cikk demagógiának azt a szemléletet, miszerint a helyszínen kell jól ellátni a beteget vagy sérültet, azután lehet vinni a kórházba.
Ma már a világ valamennyi kultúrállamában — így Magyarországon is — alapvető fontosságúnak ismerik el a helyszíni ellátást.
8. Minden alapot nélkülöz a cikk azon állítása, miszerint a mentőkről létezésük óta soha, sehol, senki egyetlen kritikus szót sem irt le vagy ejtett, ki, s hogy a Mentőszolgálat vezetése megengedhetetlennek tartja az intézmény működésének bírálatát.
A valóság az, hogy egyrészt a sajtó, a társszervek, a különböző hatóságok, valamint a Mentőszolgálat által szállított betegek az elmúlt években is rendszeresen jelezték, ha az OMSZ működésében hibát, javítani valót láttak. Ezenkívül az OMSZ több évtizede, évente sok ezer (1978-ban 53 000) általa ellátott betegnek, sérültnek küld közvéleménykutató lapot, kérve észrevételei közlését. Bár ezek túlnyomó többsége elismerő, előfordul a hibát feltáró, a munka megjavítását célzó vélemény is.”